

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

เนื่องจากทักษะการใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากในโลกยุคโลกาภิวัตน์ในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารไร้พรมแดน ในการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเพิ่มพูนองค์ความรู้ในสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนา ดังนั้น การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้บัณฑิตที่จบการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยสามารถใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม บัณฑิตไทยยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารค่อนข้างมาก

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้ตระหนักถึงบทบาทในการสร้างเสริมทักษะดังกล่าวให้กับบัณฑิต เพื่อให้สอดคล้องกับคุณสมบัติของบัณฑิตที่พึงประสงค์ โดยการกำหนดให้ทุกคณะบรรจุรายวิชาบังคับภาษาอังกฤษพื้นฐาน และ/หรือวิชาเลือกอื่นๆ ในหลักสูตร ตลอดจนสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมการพัฒนาการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามการกำหนดจำนวนรายวิชาไม่เท่ากัน อันขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของแต่ละคณะ ทำให้เกิดความหลากหลายและยังไม่อาจกล่าวได้ว่าตรงต่อความคาดหวังหรือความจำเป็นของผู้เรียนหรือไม่เพียงพอ

นอกจากนี้ ยังไม่มีการศึกษาว่าประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาได้รับตลอดระยะเวลา 4 ปีในมหาวิทยาลัยตรงกับความคาดหวังหรือไม่เพียงพอ ดังนั้นเพื่อให้ได้ผลการศึกษาซึ่งจะนำไปใช้พัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนหรือสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับความต้องการจริง การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความคาดหวังด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบว่าความคาดหวังดังกล่าวสอดคล้องกับประสบการณ์จริงที่ได้รับหรือไม่เพียงพอ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความคาดหวังด้านต่างๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การฝึกทักษะ เนื้อหา รูปแบบการเรียน วิธีการสอน สื่อการสอน ห้องเรียน การประเมินผล และภายในระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา นักศึกษาพบว่าประสบการณ์การเรียนรู้ได้สนองตอบความคาดหวังเรื่องดังกล่าวในระดับใด มีความสอดคล้องหรือแตกต่างระหว่างความคาดหวังและประสบการณ์การเรียนรู้หรือไม่ เพียงใด เพราะสาเหตุใด ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งตอบคำถามหลัก 3 ประการคือ

1. ความคาดหวังด้านต่างๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์อยู่ในระดับใด และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคณะ
2. ประสบการณ์ด้านต่างๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษตลอดระยะเวลา 4 ปี ที่ผ่านมามีอยู่ในระดับใด และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคณะ
3. ระดับความคาดหวังและประสบการณ์การเรียนจริง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบโดยภาพรวมและภายในแต่ละคณะ

1.3 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาระดับความคาดหวังในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการฝึกทักษะต่างๆ เนื้อหา รูปแบบการจัดการเรียนการสอน วิธีการสอน สื่อการสอน ห้องเรียน การประเมินผลและประสบการณ์จริงที่นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้รับตลอดระยะเวลา 4 ปีที่ผ่านมา ว่าอยู่ในระดับใด สอดคล้องกับความคาดหวังหรือไม่ อะไรคือสาเหตุที่ทำให้ประสบการณ์การเรียนเป็นไปตามที่คาดหวัง และปัจจัยใดที่ทำให้ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ดังนั้น กลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมในการศึกษาดังกล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งกำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2548 (พ.ย. 2548 – มี.ค. 2549) ซึ่งเป็นภาคการศึกษาสุดท้ายก่อนจบการศึกษา

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยจะทำให้ทราบว่า การจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในปัจจุบันสอดคล้องกับความคาดหวังของนักศึกษาหรือไม่ ด้านใดที่ไม่สอดคล้องและก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างความคาดหวังและประสบการณ์จริง ซึ่งนำไปสู่ปัญหาในการไม่ได้รับการพัฒนาของนักศึกษา ผลการวิจัยนี้จะเป็นสารสนเทศเพื่อประกอบการวางแผนทางการจัดการเรียนการสอนตลอดจนบรรยากาศ สภาพแวดล้อม ให้นักศึกษาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้เข้มแข็งในอนาคต